

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 168: Trước Phát Đại Nguyện, Nay Khởi Đại Hạnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 011)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Trước phát đại nguyện, nay khởi đại hạnh.】

Đại nguyện là gì? Phải ghi nhớ kỹ, không được quên: “Khiến cho tất cả chúng sanh đều nhập Vô Dư Niết Bàn mà diệt độ”. Phải phát cái đại nguyện này. Nguyện này cũng giống hết như nguyện của tất cả chư Phật vậy. Thật ra mà nói, đại nguyện này chính là điều mà Địa Tạng Bồ Tát đã giảng. Địa Tạng Bồ Tát nói rất dễ hiểu: “Địa ngục chẳng không, thề không thành Phật” (Địa ngục bất không, thề bất thành Phật). Địa Tạng Bồ Tát lấy địa ngục làm một ví dụ.

Còn cách nói này của Thế Tôn, chúng ta vừa xem qua là hiểu ngay, bao hàm tất cả chúng sanh trong chín pháp giới, tôi đều khiến cho họ nhập Vô Dư Niết Bàn mà diệt độ, phát đại nguyện như vậy đó.

Bạn làm thế nào để độ những chúng sanh này? Phải khởi đại hạnh. Đại hạnh chính là chuyển Thức thành Trí. Nói cách khác, chính là ngay trong cuộc sống thường ngày, trong việc đối nhân xử thế tiếp vật, phải lìa tất cả phân biệt, chấp trước, hiện khởi Bình Đẳng Tánh Trí, Diệu Quan Sát Trí, Thành Sở Tác Trí.

Trí tuệ hiển hiện ngay trong đời sống, trí tuệ hiển hiện ngay trong công việc. Rời khỏi công việc, trí tuệ của bạn biểu hiện ở đâu? Trí tuệ phải biểu hiện ở đời sống, biểu hiện ở công việc, biểu hiện trong thù tạc ứng phó, biểu hiện trong đối nhân xử thế tiếp vật, đây gọi là Bồ Tát. Cho nên không thể rời khỏi những sự tướng này, nếu rời khỏi sự tướng, trí tuệ của bạn sẽ lạc vào ngoan không, bạn từ đâu mà hiển lộ ra được? Đây chính là Phật pháp cần phải “hành” (vận dụng) chứ không cần “trụ” (dính mắc, ngưng trệ), đây chính là khởi đại hạnh.

Đại hạnh nằm ngay trong việc mặc áo ăn cơm, không phải rời khỏi cuộc sống của chúng ta mà đi đâu tìm một cái đại hạnh, đi đâu mà tìm? Bạn đã lầm to rồi.

Rời khỏi phân biệt, chấp trước thì gọi là “Đại”. Vì sao vậy? Vì tương ưng với tâm tánh, tương ưng với Tứ Trí Bồ Đề trên quả địa Như Lai, nên gọi là đại hạnh. Tôi mặc áo không phân biệt tướng mặc áo, không chấp trước tướng mặc áo; ăn cơm không chấp trước tướng ăn cơm, không phân biệt tướng ăn cơm, đây chính là đại hạnh!

Mặc áo mà ngày ngày kén chọn kiểu này đáng nộ, phối màu ra sao, vậy là hỏng rồi, đó chính là phạm phu lục đạo. Ăn cơm thì kén cá chọn canh, hôm nay ăn gì, ngày mai ăn gì, vậy là chẳng biết cách ăn cơm rồi. Phật Bồ Tát mặc áo ăn cơm không giống với chúng ta, các Ngài không có phân biệt chấp trước, cho nên tâm Phật Bồ Tát thanh tịnh. Chúng ta ăn cơm tâm không thanh tịnh, mặc áo tâm không thanh tịnh, ngủ nghỉ tâm không thanh tịnh, làm việc gì tâm cũng không thanh tịnh, thật tệ hại vô cùng! Bên trong chứa đầy tham sân si mạn, cứ loay hoay với những thứ này, bạn nói xem làm sao có thể rời khỏi lục đạo luân hồi? Bạn sao mà không đáng thương? Sao mà không khổ? Trang điểm chải chuốt có đẹp để đến đâu đi nữa thì vẫn là người đáng thương! Khổ, khổ không nói nên lời!

Đọc “Kinh Kim Cang” rồi thì phải khai ngộ, đọc “Kinh Kim Cang” rồi thì phải biết làm sao để sống những ngày tháng tốt đẹp, điều này thật sự vô cùng thực tế.